

Nr. 21

13. október 2019

79. árg.

Stendur navn títt í Bókini?

„... eina teir, sum skrivaðir eru
í lívsins bók lambsins.“ Opb. 21,27.

Eina nátt í 1912 rendi Titanic á eitt ísfjall og sakk í Atlants-
havinum. Á teimum dögum var tað heimsins størsta ferða-
mannaskip, og mong hildu, at tað var ómøgligt, at tað kundi
søkka. Nógv fólk doyðu. Eftir vanlukkuna tyrptust familja og
vinir hjá ferðafólkunum í sorg og ótta uttan fyri skrivstovuna
hjá White Star Line í Liverpool. Báðumegin høvuðsdyrnar festu
teir tvær kunngerðir upp. Á aðrari stóð: „Við vissu BJARGAÐ“
– á hinari stóð: „Við vissu SJÓLÁTIN“.

Av og á kom ein medarbeiðari út við einum pappírslepa. Á
honum stóð navnið á einum ferðafólki. Hvørja ferð, hann kom
útum, gjørdist tað óhugnaliga kvirt, meðan tey, ið varðaðu av,
bíðaðu eftir at síggja hvørjumegin, hann fór at skriva navnið.

Tann dagin, Jesus varð krossfestur, hugdi Gud niður úr
Himli og skrivaði „Við vissu FRELSTUR“ á krossin, og so fór
hann undir at skriva nøvn inn í Lívsins Bók. Og kunngerðin
frá krossinum er ikki broytt. Tað er ikki neyðugt hjá tær at
hava eina fina útbúgving fyri at skilja hana. Tað er veruliga so,
at tey menniskju, sum koma til Kristusar, ikki vita serliga nógv
um Bíbliuna. Tey vita bara, at teimum tørvar ein Frelsara, og at
Gud elskar tey. Alt, sum tú skalt gera at fáa eitt ævigt lív, er at
venda um frá synd tíni og líta á Jesus. Í somu løtu, tú gert tað,
skrivar Gud navn títt í Lambsins Bók, og so verður tú limur í
Guds familju, og Hann tryggjar tær eitt pláss í Himli.

Hetta kanst tú uppliva í dag!

Effie Campbell umsetti.

Bønarkvinnur

„Vóru tit ikki mentir at vaka **ein tíma** við mær?
Vakið og biðið, at tit ikki mega falla í freisting!“ Mat. 26,40-41.

Ein tími í bøn, tað er tað, sum Jesus væntar av lærusveinum sínum, og ein slíkur tími saman við Gudi ger nógvan mun og hevur stóra ávirkan í andaverðini, og okkum er tørvur á tí, um vit skulu liva í sigri og vera í Guds vilja.

Ein eldri kona, sum eitur Tove Thoresen, var gestur á Visjon Norge. Hon er ein bønarkvinna, vit kunnu siga, at hennara arbeiði í Harrans vingarði er at virka í bønarteiginum. Tað kann ofta vera strævið og sum at velta upp úr nýggjum. Hon bað nógv fyri landi og fólki, nú mong eru so líkasæl, og ein svøvnarandi hvílir yvir bygðum og býum, og hon var eisini ein forbiðjari fyri Visjon Norge. Hon greiddi frá, at stórir munur var á at biðja fyrr og nú. Tað er nógv tyngri nú á døgum, og tað er tí, at stríðið í andaverðini er so harðligt, og er hetta eitt tekin uppá, at Jesu afturkoma nærkast.

Tað er ikki so, at fólk gerast fráfallin eftir einari nátt. Djevulin hevur eina langtíðar-stríðsætlan. Fráfallið hendir so líðandi. Fyrst vanrøkja vit loynikamarið, og so gevast vit at biðja saman. Tá ið bønin tagnar, verður tað holdið, sum tekur yvir, og vit missa tey andaligu evnini at meta um og skyna á. Tá vilja vit hava undirhald staðin fyri Guds-nærveru. Jesus sigur: „Hús mítt skal nevast eitt bønhus.“ Matt. 21,13.

Hon sigur, at viðhvørt vakir Harrin hana um náttina at fara upp at biðja, og hon fólir eina tunga bønarbyrðu á herðum sínum. So biðir hon, til hon hevur biðið ígjøgnum. Tað merkir hon á tann hátt, at nú hevur hon fullkomnan frið í hjarta sínum, so fer hon aftur og leggur seg. Tað hendir, at Harrin opinberar okkurt fyri henni, sum hon als einki veit um. Til dømis nakað herfyri, sá hon eina sjón. Ein kløn ljósripa fór eftir náttarhimlinum beint yvir í bygningin hjá Visjon Norge. So mátti hon upp at biðja, til hon hevði biðið ígjøgnum, uttan at hon visti, hvør trupulleikin var. Eitt soverðið bønarstríð kann taka tveir ella tríggjar tímar.

Jan Hanvold greiddi so frá, at tann morgunin skuldi hann til ein týðningarmiklan fund á býráðsskrivstovuni. Tað høvdu verið fleiri fundir frammanundan um hetta málið, men alt

hevði læst seg til ein óloysiligan knút, sum tað tyktist, so hann hevði ongar vónir, tá ið hann steig innum. Men hvat hendi, ein heilt annar andi ráddi á skrivstovuni, og alt gekk sum fótur í hosu, og málið varð loyst eftir ongari tíð. Tá ið hann kom til hús nakað seinni, skilti hann, hví alt hevði gingið so væl, tí tá ringdi Tove og spurdi, um okkurt serligt var á vási, tí hon bleiv vakt um náttina at biðja fyri Visjon Norge. Henda sjónvarpsstøðin hevur fleiri bønarkvinnur, sum biðja fyri hesum verki, eitt nú Randi Fildtved Johansen og Anne Lise Thomsen, sum er norsk, men býr í Suðurjútlandi. „Vøkumaður, hvat líður náttini?“ Jes. 21,11. Mátti Gud hjálpt okkum, so vit settu bønarlívið høgt.

Effie Campbell.

Bønirnar hildu henni aftur

Kurt E. Koch, doktari í teologi

Ein kona greiddi soleiðis frá tantu síni, sum lá og stríddist til tað síðsta.

Síðsta tíðin, tá tanta mín lá sjúk, var eg hjá henni og hjálpti til við at røkta hana. Øll í familjuni bóðu um, at hon mátti gerast frísk aftur. Andadrátturin steðgaði fleiri ferðir, kortini varð hon framvegis enn her. Endiliga ein dagin slerdi hon eyguni upp og segði við meg: „Johanna, eg havi verið hinumegin markið, yviri í tí handanfyri. Tað er so undurfult har. Eg vildi so fegin blivið verandi har, men so leingi, sum tit biðja um, at eg skal liva víðari her hjá tykkum, kann eg ikki. Bønirnar hjá tykkum halda mær fastari her. Gerið so væl, steðgið við bønunum.“ Vit góvust øll, og beint eftir doyði hon.

Tað er so stórur uggi at vita, at hjá okkum trúgvandi er tað ein undurfullur ævinleiki. Vit eru eisini takksom at síggja, at bønirnar hjá teimum trúgvandi hava eina sovordna ávirkan. Hetta staðfestir eisini tað, sum Skriftin sigur. – Tað verður eisini sagt um Dwight Moody, hin stóra amerikanska evangelistin, sum búði í Chicago, at hann á deyðastrái bað vinir sínar um ikki at halda seg á lívi við bønnum. „Í dag er mín krýningsdagur,“ segði hann.

Effie Campbell umsetti.

Hvørt einasta ættarlið hevur tørv á at mæta Gudi, so at stafett-pinnurin verður givin víðari til tey ungu.

e.c. ums.

Bíða í tolni

Gud bíðar eftir, at vit skulu blíva til reiðar til tað, hann ætlar sær at gera. Hann bíðar og bíðar eftir tær. Kanst tú bíða eftir honum? Mitt í øllum lyftunum til okkara, pínuni, óvissuni og ótolinum, skulu vit bíða og vera til reiðar.

Móses var ótolin. Hann orkaði ikki at bíða, til vatnið skuldi streyma úr klettinum bara eftir orði hansara. Hann slerdi tí á klettin, og hetta fekk avleiðingar fyri hann.

Sára og Ábraham orkaðu ikki at bíða eftir lovaða soninum. Tey blandaðu seg upp í Guds tíðarætlan, og Ábraham gjørdi trælkonuna við barn. Hetta broytti alla søguna.

Dugir tú at bíða í tolni eftir Harranum, til hann leggur seg út í lív títt? Renn ikki fram um Harran, men gakk aftan á honum.

Aglow-blaðið
Effie Campbell umsetti.

Tær fýra konurnar við Jesu kross

Aril Edvardsen

Fýra konur stóðu við Jesu kross, Maria, móður Jesusar - Salóme, systir hennara - Maria, kona Kleopasar - og Maria Magdalena. Tær bara savnaðu hugsan sína um Hann, sum hekk á krossinum.

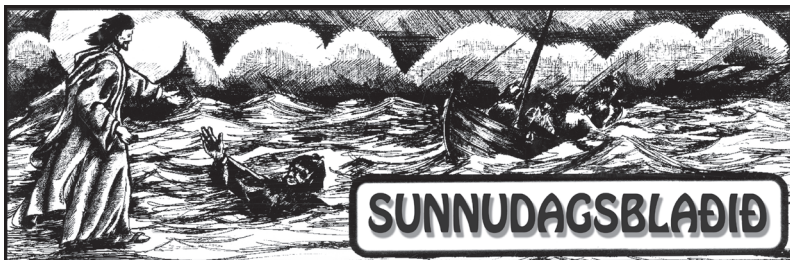
Hesar fýra konur standa her sum umboð fyri mannaættina og vísa okkum vegin hagar, øll menniskju eiga at fara: til Jesu Kristi kross.

Hesar fýra konur, sum høvdu so ymiskt grundarlag, gjørdust allar líka við Jesu kross. Hóast teirra ólíku fortíð, gjørdust tær fullkomiliga eins, tí við Jesu kross verður fortíð okkara fjald og reinsað í Jesu Kristi blóði. Latið okkum hyggja eitt sindur gjøllari at hesum fýra við Jesu kross.

SUNNUDAGSSKÚLIN

13. okt	Tekstur: Jóh. 15,1-8; Gal. 5,22-23	bíbliuorð: Jóh. 15,5
20. okt	Tekstur: 2. Kong. 5,1-14	bíbliuorð: Róm. 10,15

Útgevandi: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74

Nr. 22

27. október 2019

79. árg.

Hátíðirnar hava eina djypri meining

Sum kristin hava vit bara tríggar hátíðir, og tær eru allar gingnar út: Á jólum hátíðarhalda vit, at Frelсарin varð borin í heim, á páskum reis hann upp frá deyðum, og á hvítusunnu sendi hann Heilaga Andan.

Ísrael hevur fyra hátíðir um várið og fyra um heystið. Tvær teirra eru ikki gingnar út, basúnhátiðin og leyvskálahátíðin. Í okkara Bíbliu stendur orðið lúður, og í øðrum Bíbljum stendur basún. Tað er í grundini skeivt umsett, tí teir blása í eitt stórt, snarað veðrahorn, sum eitur sjofar.

„Blásið í lúður (sjofar) í tendring, og tá full sól lýsir á **hátíðardeggi várum!**“ (Sálm. 81,4). Í Nýggja Testamenti sigur Jesus; „Hann skal senda út einglar sínar við hvøllum lúðri (sjofar), og teir skulu savna saman tey útvaldu hansara úr teimum fyra ættunum.“ (Matt. 24,31). So eru tað fólk, sum spyrja: „Man Jesus koma aftur í einari basúnhátið, tá ið basúnurnar blæsa?“ Tað er tað eingin, sum veit. Men orðið talar eisini um tann síðsta lúðurin (sjofar): „... í bræði, í einum eygnabragdi, við hin **lúðurin** (sjofar); tí lúðurin skal gella, og hini deyðu skulu rís upp, óforgongilig, og vit skulu verða umbroytt.“ 1. Kor. 15,52. Tá tað hendir, er basúnhátiðin gingin út.

So er bara ein hátíð eftir, og tað er leyvskálahátíðin. „Á fimtanda degi í hinum sjeypda mánaðinum skulu tit halda Harranum leyvskálahátíð í sjeyp dagar.“ 3. Mós. 23,34. Hetta er einasta hátíðin, sum varar við inn í 1000 ára ríkið. „Allir teir, ið eftir verða av teimum heidningatjóðunum, ið fóru herferð móti Jerusalem, munnu á hvørjum ári fara niðan hagar at tilbiðja kongin, Harra herliðanna og halda leyvskálahátíðina.“ Zak. 14,16.

Effie Campbell.

Nógv er nyttuligt – til okkurt...

Tað er bæði satt og vist! Tað er t.d. nyttuligt at ganga í skúla og fáa sær eina útbúgving og hava framburð í vinnulívinum. Fritíðarítriv kunnu eisini vera nyttulig. Ítróttur og venjingar eru nyttulig. Sunnur matur og natúrukostur eru nyttulig. Hart arbeiði kann vera nyttuligt. At hvíla og fara í feriu er eisini nyttuligt. Og um vit vilja fara í smálutir kundu nógv ting verið nevnd, sum kunnu sigast at vera nyttulig.

Nú eru tað annars mong, sum ikki kunnu gera alt, sum er „nyttuligt“. Summi stríðast við smædni ella okkurt, sum tálmar likamliga ella sálarliga. Tey megna ikki at gera tað, sum so avgjørt hevði verið serliga nyttuligt fyri tey. Okkara fyrirteytir sum menniskju ERU ymiskar.

Men Bíblían sigur: „GUDSÓTTIN ER NYTTULIGUR TIL ALT! 1. Tim. 4,8 V.D. So er tað altso okkurt, sum er nyttuligt á øllum økjum – uttan mun til egnu evni: Gudsóttin! Hann er NYTTULIGUR til ALT. Ikki bara fyri ævinleikan, men: Hann hevur lyfti fyri HETTA lívið – og fyri TAÐ, sum kemur! Gudsóttin í Jesusi Kristi! 2. Kor. 1,20.

Effie Campbell umsetti.

Tá ið tú hugsar um mammu tína

Ein fremmandur trúboðari var til staðar undir einari gudstænastu í einum fongslí. Tá ið møtið nærkaðist endanum, bóðu tey hann siga nøkur orð. Tá greiddi hann frá einari hending.

Henda frásøgnin var um ein ógudiligan son, sum fór heimanífrá, men sum bleiv umvendur, tá ið hann kom at hugsa um mammu sína. Hon upplivdi ikki at síggja son sín umvendan, áðrenn hon doyði. Men hennara bønir, hennara tár og hennara áminningar at halda seg burtur frá syndarinnar vegi gjørdust tey minnini, sum fingur tann unga mannin at venda um. Og sonurin fekk ikki bara eitt nýtt lív, hann gjørdist eisini ein Harrans tænarí.

Trúboðarin endaði við at siga: „Og hesin burturvilsti sonurin, sum varð bjargaður, tá ið hann kom at hugsa um sína gudrøknu mammu, tað eri eg.“

Møtið var liðugt, og fangarnir fóru hvør til sín klíva.

Seinapartin fór fongsulspresturin oman eftir gongini at

vitja ein og annan fanga. Tá hoyrði hann eitt lögíð ljóð frá einum kliva, og hann fór inn at vita, hvat ið tað var. Har lá ein ungur maður á gólvinum og græt hart. Tá ið prestur spurdi, hvat ið bagdi, segði hann: „Tað er handa frásøgnin, sum trúboðarin greiddi frá. Eg havi eisini havt eina trúgvandi mammu, og eg kann ikki lata vera við at hugsa um hennara bønir og tár. Hvat skal eg gera?“

„Vit skulu saman fara til hansara, sum frelsir syndarar,“ segði prestur, „so fert tú at fáa frið, og mamma tín í Himli vil gleða seg um, at bønir hennara eru hoyrðar.“

Prestur og fangin fullu á knæ í klivanum og søktu í bøn inn til hansara, sum ongan rekur frá sær, men sum stendur við opnum frelsisørmum og tekur ímóti øllum syndarum. Hugsanin um mammuna bleiv eisini til æviga signing fyri hesa sálina.

Mia Hallesby
Effie Campbell umsetti.

Finn onkran at biðja saman við – biðið í einleika

„Tí at hvar sum tveir ella tríggir eru komnir saman í mínum navni, har eri eg mitt ímillum teirra.“ Matt. 18,20.

Becky Smith var 84 ára gomul, og systir hennara var 82. Við árunum var onnur vorðin blind, og hin var vorðin so kryplað, so at tær ikki longur sluppu í kirkju. Kirkjan hevði kortini brúk fyri teimum. Tær búðu á oynni Lewis vestan fyri sjóvarstrond Skotlands, og heimbygd teirra, Barvas, var merkt av andaligum myrkri. Meinigheitin misti limir, og ungdómurin spottaði trúna og tosaði um umvending, sum var tað pestur.

Í oktober 1949 mælti „Tann fría kirkjan í Skotlandi“ limum sínum at biðja. Men hvat kundu tvær eldri systrar, sum ikki vóru førar fyri at fara heimanífrá, gera? Rættiliga nógv, hildu tær. Tær broyttu smáttu sína til eitt bønhus – opið og virksamt alla náttina.

Frá kl. 22:00 til kl. 4:00 tvær nætur um vikuna bóðu tær Gud vísa bygd teirra miskunnsemi. Eftir fleiri mánaðum segði Becky við systur sína Christine, at Gud hevði sagt hesi orð við seg: „... tí at eg man hella út vatn yvir tað tystandi land og áarstreyrar yvir turrlendið...“ Jes. 44,3.

Hon mælti presti sínum til at stíla fyri einum vekingarmøti og bað hin kenda evangelistin, Duncan Campbell, koma at tala. Tá ið Campbell ikki vildi koma, helt hon fast við, at hann kortini fór at koma. „Gud sigur, at hann kemur, og hann kemur her um tvær vikur.“ Og tað hendi!

Í fimm vikur prædikaði Campbell hvørja nátt til stórar fólkaskarar kl. 19:00, kl. 22:00, kl. 24:00 og kl. 03:00. Syndarar vórðu umvendir, vertshús lótu aftur, tí eingin kom á gátt har, og oyggjin Lewis merkti Guds nærveru – alt av tí at tvær konur bóðu í einleika.

Effie Campbell umsetti.

Frelsan

*Frelsan er gjørd so einføld, at sjálvt
ikki dárin skal villast. (Jes. 35,8).*

Skriftin sigur: „Og tað skal verða, at hvør tann, sum ákallar navn Harrans, skal verða frelstur.“ (Áps. 2,21).

Vilt tú verða frelstur, rópa so á Jesu navn. Bíblían veit frá fleiri persónum at siga, sum gjørdu tað, t.d. tollarin í templinum. Hann sló seg fyri bringuna og segði: „Gud náði meg syndara!“ Jesus segði, at hann fór rættvisgjørdur, tað vil siga frelstur, heim til húsa. (Luk. 18,13-14).

Ein annar persónur var ránsmaðurin á krossinum. Eisini hann ákallaði Jesu navn. „Jesus, minst tú til mín, tá ið tú kemur í ríki títt!“ bað hann. Og straks fekk hann svar: „Sanniliga sigi eg tær, í dag skalt tú vera við mær í paradís!“ (Luk. 23,42-43).

Frelsan er ongantíð longur burtur enn eitt róp.

Tá ið Ludvig Karlsen bleiv frelstur, segði hann: „Nú drekki eg av einari aðrari keldu, Bíbliuni. Tað er nógv bíligari og nú verði eg ikki darvaður hvørki av timburmonnum ella politimonnum, tí Bíblían gevur mær bara sælu og gleði. Har fáir eg at vita, at tað er bøtt fyri syndina, og skuldin er goldin.“

Effie Campbell umsetti.

SUNNUDAGSSKÚLIN

27. okt.	Tekstur: Matt. 28,18-20: Áps. 10,1-8 + 34-35 + 39-43	bíbliuorð: Matt. 28,19a
3. nov.	Tekstur: Matt. 25,1-13	bíbliuorð: Matt. 25,13

Útgevni: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74